Ч. 112. Пятниця 2 червня (20 мая) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї на Угорщині. — Король Альфонс в Парижи. — З Сербії. — По погромі росийскої фльоти

Положенє на Угорщині характеризує найлїпше слїдуюча депеша з Будапешту, яку принесли нинїшні віденьскі часописи: „Положенє стало так неясне, як ще нїколи не було. Нїхто не знає, що стане ся. В лїберальних кругах шепчуть собі, що нема нічого не можливого і що гадка утвореня кабінету з президентурою бар. Феєрваріго готово знов віджити. Наводять також ще й иньші імена, хоч нема до того майже нїякої підстави. В палатї послів виринула була гадка скликати конференцию всїх партий не виключаючи також і лїберальної, щоби спільно заняти становище супротив якихсь проб противних конституциї. Тому однак спротивили ся т. зв. десиденти, бо кажуть, що тепер нема ще причини до такої акциї. Взагалї справа стоїть так, як стояла перед кількома місяцями, а погіршила ся о стілько, що зачала ся вже в цїлім краю ворожа акция против правительства і союза з Австриєю, а та аґітация розширяє ся вже й на войско. Коло Пілїс Чаба недалеко Будапешту знайдено в таборі, де стоять 2 полки піхоти, подерту і подоптану в болотї чорножовту хоругов войскову з австрийским орлом. Хто допустив ся того, слїдство й доси не викрило.

Іспаньский король Альфонс приїхавши в пятницю пополудни до Парижа, зложив президентови Любетови візиту, котра тревала 40 мінут, опісля зложив візиту ще й пани Любетовій. В містї настав був дуже оживлений рух і короля витано ентузиястично. Коли Ґарнері, знаний полїциї анархіст, хотів виконати замах на короля, товпа мало єго не вбила на місци і полїция ледви єго оборонила. Вечером були головні улиці міста величаво ілюміновані. Король надав президентам сенату і палати послів а також президентови міністрів, Рувієрови та иньшим членам кабінету високі ордери. Який вплив буде мати ся подорож на францускоіспаньскі відносини в Мароку, поки що не знати; але політичні круги в Парижи обіцюють собі з неї богато.

Сербія переходить тепер великі і важні переміни. Король, як звістно, приняв димісию Пашича і рішив ся розвязати скупштину. Справа кризи кабінетової вже залагоджена. Шефом нового кабінету став Люба Стоянович, дотеперішний предсїдатель головного комітету радикальної партиї і обняв рівночасно справи внутрішні. Справи заграничні і просьвіту (також ориґінальна комбінация!) обняв Йован Цуєвич а теку міністра війни Михайло Живкович. Мілан Маркович став міністром скарбу; Никола Николич — міністром справедливости; Теодорович — публичні будівлї, а Йован Павіцевич — рільництво. Як зачувати, задумує сербске правительство розпочати енерґічну акцию в справі македоньских Сербів і хоче поробити відповідні кроки в Константинополи, щоби Туреччина признала так само національні права Сербам в Македонії, як то признала Куцоволохам.

В міру того, як надходять дальші вісти про морску битву коло Цушіми, погром росийскої фльоти показує ся щораз докладнїйше в цїлім своїм обємі і можна вже сказати, що він так великий, якого нїхто нїколи не припускав. З 26 росийских кораблїв, які брали участь в битві, 22 або затоплені або дістали ся в руки Японців. Нинї можна вже більше менше мати досить докладний образ битви.

Росийска фльота плила трома рядами через пролив Корейский тою стороною, де єсть канал Крузенштерна межи японьским побережем а островом Цушіма. Боками плили найсильнїйші росийскі кораблї а по серединї між ними найслабші. Японьска фльота стояла від кількох місяців в порті коло Мазампо і чекала лиш на то, коли з'являть ся росийскі кораблї на японьских водах. Розставлені розвідові судна японьскі дали наконець знати, що надплила росийска фльота і майже вже минає пролив. Того зі своєю фльотою пустив ся тодї попри остров Цушіму а внаслїдок того не могли

Самоубийник.

(З францускогo — Мих. Кордая.)

Капітан Марен снїдав спокійно в товаристві своєї жени, коли велїв єго викликати підофіцир службовий і доніс єму, що рекрут Лякурж заявив перед своїми товаришами, що відбере собі житє.

Капітан ходив дуже занепокоєний, не скінчивши свого обіду і по хвили пустив ся в товаристві підофіцира до касарнї.

Капітан Марен надіяв ся, що за які два роки стане комендантом баталїона; така істория як самоубийство вояка в єго компанії вистала би, аби єго аванс спинити і, хто знає, може позбавила би єго тої маршалківскої булави, на яку він заслужив собі по трийцятьох лїтах строгого виповнюваня обовязків.

— А щож той дурак властиво говорить?— спитав він підофіцира.

Підофіцир розповів всьо подрібно. Від часу, як вступив до служби, говорить Лєкурж заєдно о тім, що відбере собі житє. Мірить висоту з вікон до землї, острить баґнет, пробує силу свого обойчика і справність свого карабіна; від кількох днів проявляє такий несупокій, що єго товариші в касарни, котрим було вже того всього за богато, почали нинї рано жалувати ся на него перед капралем.

— Добре — замітив капітан, входячи до касарняної канцелярії — пришліть менї сюди того хлопця.

Він опер ся о вікно; був злий а заразом зажурений.

Щось несьміло застукало до дверий.

— Прошу! — крикнув він.

Лякурж поздоровив єго як чоловік, котрого житє висить на волоску, відтак опустив руки і не рушав ся. Виглядав прикрий, надутий і брудний. На єго лици, що немов би було налите товщиню, видніло двоє сльозавих очепят без вій.

Капітан постановив собі бути лаґідним і спитав єго:

— Називаєте ся Лякурж?

— Так, пане капітане.

— Що то про вас говорять? Менї навіть здаєть ся, що ви хочете позбавити ся житя?...

Лякурж отворив уста, аби витолкувати ся, але не міг добути із себе слова. Замахнув ся, немов би хотів підчеркнути то, що сказав, відтак притакнув плачливим голосом:

— Так, хочу позбавити ся житя.

— Але длячого, до сто громів? — заричав капітан, напоминаючи себе до внутрішного спокою.

— Бо служба за тяжка; я волїю позбавити ся житя.

Капітан почув конечність вияви батьківских чувств, аби не довести хлопця до повної розпуки.

— За тяжка, за тяжка! А ваші товариші що роблять? Ви чейже не з иншого дерева витесані як другі? Атже нїхто не вимагає від вас нічого неможливого, всї то само перебувають...

Але крім того задумав він ті слова підкріпити погрозою.

— Впрочім, коли би ви конче обставали при тім, то примусите мене, аби я поводив ся з вами строго.

Він забув, що ті вісім днів, на які міг він засудити, були би лиш незначною карою для чоловіка, що хоче перенести ся до вічности. Але та вимова о стілько подїлала на Лякуржа, що він без слова відповіди віддалив ся, як річи несені повеню.

Капітан Марен вертав домів з касарнї трохи уепокоєний. Але ще не зійшов із сходів, коли за ним роздав ся голос:

— Пане капітане, а Лякурж таки відобрав собі житє!

Скорше ніж би вичеркнено єго з листи аванеу вибіг нещастний капітан по сходах знов на гору, перескакуючи по три сходи нараз, дійшов до великої салї, де двайцять чотири ліжок стояло під полицями на хлїб і поспішив до постели самоубийника, котрого окружила вже цікава громадка товаришів.

Лякурж хотів удушити ся своїм обойчиком. Єго лице, поливане водою, стало вже цїлком зелене, але крізь отверту блюзу видко було грудь, котрої спокійний віддих вказував, що того чоловіка не хотїла ще смерть забрати.

его добачити російські кораблї. Випливши поза північний конець острова, почали Японцї стріляти в саму середину російскої ескадри і поцїляти найслабші російські кораблї, а через то викликали велике замішане серед цїлої фльоти. Нараз вирвнули японьскі торпедовцї укриті поза островами Окішіма і розпочала ся люта борба, котра викликала так великий переполох серед російскої залоги, що вояки просто скакали у воду, щоби лиш ратувати ся. Деякі кораблї російскі зачинають втікати а Японцї гонять за ними. Підчас тої морскої битви був зранений і адмірал Рожественский. Его перевезли зараз на инший корабель і він пустив ся був так само втікати, але японьский контрторпедовець „Садянамі II." здогонив его дня 27 мая під вечер і взяв до неволї, а з ним також і богато штабових офіцирів з фляґового корабля „Князь Суворов", котрий затонув аж тодї, коли вже Рожественского на нім не було.

Новинки.

Львів, дня 1 червня 1905.

— Пригоди зелїзничі. На зелїзничій стації в Долинї відорвала ся часть поїзду тягарового в часї пересуваня і ударила в другі вагони, при чім зазнав сильного потовченя кондуктор Андрій Вильк. — В Комарівцї, бучацкого повіта, переїхав товаровий поїзд на рампі женщину і відтяв їй два пальцї і часть правої руки. Женщину, котра має також рани на голові, віддано до шпиталя в Станиславові.

— Молодеча легкодушність була сими днями предметом судової розправи в Кракові. Як свого часу доношено, студентка торговельної школи, Анна Рупневска, вечером дня 15 цьвітня с. р. відобрала собі житє вистрілом з револьвера підчас прогульки за місто в товаристві шістьох студентів. Молода дївчина застрілила ся з револьвера, котрий був власностію 18-лїтного студента політичних наук в Парижи, Мєчислава Кенсицкого, що перебував хвилево в Кракові і брав участь в тій прогульцї. По катастрофі, Кенсицкого арештовано, а опісля станув він перед карним трибуналом, обжалований о проступок против безпечности житя і недозволене ношене оружия. Після акту обжалованя, Анна Рупневска, дочка драматичної артистки з Калина, була женщина екзальтована, перейнята духом найновійшої модерністичної лїтератури і брала участь в революцийній агітації. До Кракова прибула старати ся о посаду бухгальтерки. Тут познакомила ся з кількома молодцями, котрі опроваджували еї по містї і бавили ся з нею в каварни „Сецесия". Звідси і вибрали ся під ніч на прогульку на т. зв. Паненьскі скали. Рупневска вже в каварни поводила ся ексцентрично, випивши 3 склянки чорної кави, а еї роздратоване побільшило ся ще по дорозї, коли напила ся коняку з фляшки, яку товариство взяло разом із харчем. Підчас розмови та жартів по дорозї, взяла Рупневска від Кенсицкого револьвер, вистрілила на пробу у воздух, а по якімсь часї, відійшовши на бік, ненадїйно приложила оружие до голови та зі словами: „Дивіть, як я бавлю ся", випалила. Тяжко ранена дївчина померла незабаром у возї ратункового поготівля, що везло еї до шпиталю. Обжалований Кенсицкий зізнав при розправі, що револьвер носив при собі ще з паризких часів, де то в звичаю, а галицких відносин не знав. З Рупневскою познакомив ся в каварни, а на прохід з нею пішов на просьбу цїлого товариства. Дївчина деклямувала по дорозї. Револьвер дав дївчинї на еї домагане, не надїючись нїчого злого. По переведенїй розправі трибунал засудив Кенсицкого на 5 місяцїв звичайної вязницї з постом по 14 днів.

— Книжки на нагороди для шкільної молодежи. Ц. к. краєва рада шкільна порішила поручити отсї видавництва руского Товариства педаґоґічного у Львові на нагороди пильности і до шкільних бібліотек для молодїжи народних і видїлових шкіл: 1. „Англїйскі казки", з російскої мови перевів Любомир Селяньский. Львів 1902. Цїна 24 с. 2. Е. Ярошиньска: „Повістки для молодїжи", Львів 1902. Цїна 24 с. 3. „Збиточник Ґумфрі", оповідане з анґлїйского, Львів 1904. Цїна 70 с. 4. „Робінзон Крузо", на основі оригіналу і переводів зладила К. М. Львів 1903. Цїна 1 К 50 с. 5. „Історія куска хлїба", перерібка з француского, листи до молодої дївчини. Львів 1903. Цїна 50 с.

— Намірене убийство. В Станиславові, Іван Пйотровский, бувший властитель більшої посїлости, програвши процес о маєтність з Александром Цехолевским, пострілив его вчера на улици в ногу, а відтак цїльним вистрілом в шию позбавив ся житя.

— Нещастна пригода. З Камінки струмилової доносять, що коли в честь Митрополита Шептицкого, прибувшого до того міста на канонїчну візитацию, стріляли з моздірів, один селянин в наслїдок неосторожного поведеня з порохом зістав убитий, а один тяжко ранений.

— Пропала без вісти жінка селянина А. Ґайди з Барилша коло Бучача, котра була в лїченю на клїнїцї у Львові і по випущеню еї дня 20 мая пропала кудись без слїду. Муж глядає еї при помочи полиції.

— Другі загальні збори Товариства „Краєвий Союз ревізийний" у Львові, відбули ся дня 18 мая при участи 29 відпоручників союзних стоваришень. О годинї 4 пополудни голова товариства др. Кость Левицкий відкрив збори, ствердив, що збори скликано згідно з приписами статута та що зібрав ся статутом приписаний комплєт; відтак подав огляд дїяльности товариства за р. 1904 по нинїшний день і зазначив, що рада товариства зі взглядів технїчних заіменувала ревізора, який тепер постійно переводить ревізиї союзних стоваришень, почім на секретаря зборів покликано п. Омеляна Саєвича. Касовий звіт з дїяльности товариства був оголошений, тому збори рішили не відчитувати і уділити уступаючій радї абсолюторию. В дискусиї над звітом висказали бесїдники бажане, щоби рада товариства річні звіти з дїяльности разом з прелїмінарем на рік слїдуючий розсилала союзним стоваришеням перед загальними зборами, а відтак збори рішили, що яко вкладку на рік 1905 мають вплатити: а) стоваришення кредитові по 50 сот. від кождого тисяча уділених позичок, виказаних в білянсї зарік 1904, а найменше 40 К, б) стоваришеня некредитові мають вплатити 2% від чистого зиску, виказаного в білянсї за рік 1904, найменше однак 40 К. Вкладка поодинокого кредитового чи некредитового стоваришеня не може однак перевисшати квоти 600 К. Відтак приступлено до виборів голови і ради товариства картками. О. Онишкевич і др. Лукіянович, яко члени комісиї скрутацийної оголосили одноголосний вибір адвоката д-ра Костя Левицкого головою товариства, та пп. д-ра Ярослава Кулачковского, д-ра Стефана Федака, Василя Нагірного, Александра Сероїчковского, д-ра Михайла Коцюбу, д-ра Миколу Шухевича, д-ра Теофіля Кормоша, д-ра Евгена Олесницкого, Костя Паньківского, д-ра Івана Дрогомирецкого, о. Александра Темницкого і д-ра Льонгина Озаркевича членами ради товариства.

Лякуржь скоро прийшов до себе. Так само капітан.

Лїкар, котрого про те повідомлено, в скорі прибіг. Він взяв самоубийника за руки і говорив до него:

— Но, но, сину, то нїчого не значить!

На вид лїкаря прийшла капітанови знаменита гадка; він предложив єму:

— Може взяли би ви того чоловіка на кілька днів до полкового шпиталю?

Лїкар, не надїючи ся нїякого підступу, а видячи погибаючого чоловіка, що під его руками приходять до житя, дав ся сейчас зловити в лапку:

— Алеж очевидно, дамо его на один тиждень „під нагляд".

Самоубийник отворив очи, немов би дивуючи ся, що мусить дальше жити. Але капітан чим скорше відійшов, освободжений від незвичайного тягару: одушевлений тим, що Лякуржь може де инде повісити ся.

Але на другий день розважив собі лїкар, котрому в ночи прийшло на гадку, що на народне сьвято 14 липня він може надїяти ся ордеру почетної леґії, що самоубийство чоловіка, підданого его надзорови, могло би тому відзначеню перешкодити.

Тому постановив від віддати Лякуржа до ґарнізонового шпиталя, за котрий відповідає лїкар ґенерального штабу. Він і вислав сейчас вояка туди і післав через супроводжаючого вояка письмо, найвисший вицьвіт лїкарскої мудрости, в котрім стояло: „Дїйстний або удаваний самоубийчий замах!"

Цїлий тиждень нїхто про Лякуржа не говорив. Але осьмого дня стрітив его капітан Марен на касарнянім подвірю.

На его вид заволодїло ним то неприємне чувство, яке мусїло би виринути у кождого, хто побачив би мерця. Змішаний спитав він его:

— А ви що ще тут робите?

— Пане капітане, вертаю знов до компанїї; лїкар в шпитали сказав, що я не є недужий.

З надїєю, але однако не сьміло спитав его капітан дрожачим голосом:

— Отже ви покинули вже думку про самоубийство?

Але Лякуржь, скоро лиш почув ті слова, відповів хлипаючи:

— Я таки позбавлю ся житя...

Була то дуже сумна вість, яку капітан Марен приніс своїй женї. Застав еї при шитю. Она була хороша, статочна женщина з здоровим розумом і холоднокровностию.

Подумала кілька хвиль, дивлячи ся перед себе і обертаючи механїчно наперсток в пальцях, сказала:

— Коли для того бідного хлопця войскова служба за тяжка, то може би ми приймили его до себе за служачого; тут не мав би вже причини позбавляти себе житя.

Капітан аж сплеснув руками, єму та гадка незвичайно сподобала ся і він сам себе ганьбив за те, що скорше о тім не подумав. Житє в родинї повинно би Лякуржа знов помирити зі сьвітом. А тодї для Марена не буде вже нїякої відвічальности, нї слїдства, нї нїяких таких історий.

Понурий доси і невеселий овид нараз прояснив ся і засияв — і немов символична дуга, заяснів на нїм так тяжко вижиданий золотий ковнїр.

Ще того самого вечера відправлено попередного служачого, а на его місце принято Лякуржа.

Як богато женщин, котрі не тїшать ся достаточною любовію, перенесла панї Марен цїлу свою любов на якогось найденого пса і дві вратовані від утопленя кітки; тепер приймила она і Лякуржа до числа тих виратованих єств і взяла собі за задачу влити в него знов охоту до житя. Було то для неї нове дїло спасенія. Діставав як і тамті богато їсти, а мало роботи. Під тою опікою став він ще грубший і гладший.

Панї Марен була горда з того висл'ду і всюди хвалила ся своєю штукою лїченя, як она то називала. Цїлу зиму відвідували еї приятельки, аби з близька придивити ся хлопчискови, що в такий дивний спосіб спас ся від смерти.

Між тим в лїнивій души Лякуржа почали будити ся повільні порівнаня: чим більше хотів він умерти, тим лїпше жив. По комнатї недужих — надзір; відтак шпиталь — правдивий рай; тепер дім капітана — дїйстний сон. Він мимохіть пізнав конечність безнастанної погрози — хотів все бути готовим до самоубийства.

Одного дня спитала его панї Марен про его давні клопоти і журбу і она говорила нїжно і спокійно, немов яка милосердна сестра, аби не нарушити недавних ще журб. Оперши свої

Телеґрами.

Париж 1 червня. (Год. 1 мін. 10 в ночи). Коли король Альфонс по півночи вийшов з опери, настав в тім місци, де сходять ся улиці Рогана і Ріволі, вибух. Один з міских ґвардистів упав з коня, а кінь одного з кірасиєрів повалив ся на землю. Анї король, анї президент Любет не зранені. Король поїхав дальше до Пале Рояль.

Париж 1 червня. Полиция оголошує: Коли іщпаньский король, окружений ескортою кірасиєрів по ґалевім представленю в опері о пів до 1 год. в ночи їхав через улицю Ріволї, кинув хтось з товпи в сторону королївского повоза бомбу, котра вибухла з великим гуком. Один полициян, одна жінка і коні кількох кірасиєрів легко зранені. Кажуть, що бомба була цьвяхами наповнена. Серед публики настало велике обурене.

Париж 1 червня. Виновник замаху був убраний як робітник, а як називає ся не знати. Він має рану під правим оком, але не знати, чи она походить від замаху, чи то єму хтось підбив око, коли товпа кинула ся на него. Арештований має около 20 літ і не хоче нічого сказати.

Токіо 1 червня. Урядово доносять, що японьска фльота в послїднїй битві морскій була лиш в чотирох случаях легко ушкоджена а крім 3 лодий торпедових не затонув анї один корабель лінїєвий, анї кружляк, анї контрторпедовець або який небудь иньший корабель. Цїсар уповажнив адм. Тоґо, щоби офіцирів кораблів „Імператор Николай І“, „Орел“, „Ген.-Адмірал Апраксін“ і „Адмірал Сенявін“, котрі піддали ся, пустив на волю під словом чести, що в сїй війнї не будуть вже воювати против Японії.

Токіо. 1 червня. (Бюро Райтера). Адмірал Рожественский зранений в чоло, в обі ноги і в плечі, але мабуть буде міг вилїчити ся. — Припускають, що адмірал Фелькерзам згинув.

Токіо 1 червня. (Бюро Райтера). Адмірала Рожественского перенесено до маринарского шпиталю в Сасего.

Льондон. 1 червня. Тутешний японьский посол оголосив слїдуючу депешу з Токіо: На російскім контрторпедовци крім Рожественского не взято до неволї нїякого иньшого адмірала. Вість о взятю до неволї ще якогось другого адмірала на тім суднї була хибна. Японьский цїсар уповажнив адмірала Тоґо, щоби позволив адміралови Небоґатову зложити цареви звіт о морскій битві і доручити лїсту убитих, ранених і взятих до неволї Росиян.

На нагороди пильности

припоручила ц. к. Рада шк. краєва слїдуючі книжочки руского товариства педаґоґічного у Львові:

I. Образкові без тексту для дїтий найнизшого степеня науки:

Ч. 100. Для розривки 1·20 К. — Ч. 99. Ах яке хороше 2 К. — Ч. 26. Наші зьвірята 80 сот.

II. Образкові з текстом для дїтий другого степеня науки:

Ч. 8. Зьвіринець 20 с. — Ч. 9. Гостинець 20 с. — Ч. 10. Забавки 20 с. — Ч. 11. Менажерия 20 с. — Ч. 96. Дїтвора 1 К. — Ч. 97. Зьвірята домашні 80 с. — Ч. 98. Приятелї дїтий 1·20 К.

III. Ілюстровані для дїтий третого і четвертого степеня науки:

Ч. 58. Казки народні ч. І. бр. 50 с., опр. 64 с. — Ч. 60, 62, 69, 75, 76. Казки Андерсена бр. по 50 с., опр. по 70 с. — Ч. 63. Казки Брянчанінова бр. 30 с., опр. 44. — Ч. 64. Робінзон Чайченко бр. 80 с., опр. 1·20 К. — Ч. 109. Робінсон велик. бр. 1·80 К, опр. 2·20 К. — Ч. 65. Мірон. Пригоди Дон Кіхота бр. 80 с., опр. 1·10 с. — Ч. 101. Ґете-Франко: Лис Микита бр. 1 К, опр. 1·30 с.

IV. Книжки без образків для дїтий третого і четвертого степеня науки.

Ч. 109. Робінзон великий бр. 1 К 50 с, опр. 1·80 К. — Ч. 1. Молитвенник нар. опр. 30 с, опр. в полотно 40 с. — Ч. 3. Китиця желань 3 розш. видане бр. 40 с, опр. 60 с. — Ч. 4. Читанка бр. 20 с. — Ч. 13. Т. Шевченко. Кобзар для дїтий 30 с. — Ч. 15. Юл. Верне. Подорож довкола землї бр. 1·20 К, опр. 1·50 К. — Ч. 29. Мальота. Без родини опр. 1·10 с. — Ч. 54. Т. Шевченко. Кобзар бр. 2 К, опр. 2 К 40 с, в полотнї 2·70 с. — Ч. 71. Оповіданя для дїтий бр. 40 с, опр. 54 с. — Ч. 72. М. Коцюбиньский. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 73. О. Катренко. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 74. Василь В-р. Подорож до краю Ліліпутів бр. 50 с, опр. 64 с. — 77. А. Кримский. Перклади бр. 40 с., опр. 54 с. — 82. Марта Борецка, іст. опов. бр. 40 с., опр. 60 с. — 84. Др. М. Пачовский. Народні думи з поясненями ч. І. 40 с., опр. 60 с. — 86. А. Толстой. Казки бр. 40 с., опр. 54 с. — 87. О. Кониський. Поеми бр. 30 с., опр. 44 с. — 88. Покарана лож. Комедийка Кучальской 20 с., опр. 34 с.— 90. Дивні Пригоди Комаха Санґвіна ч. І. 48 с., опр. 70 с. — 91. Е. Ярошиньска. Перша книжочка для малих дївчат 20 с. — 94. Е. Ярошиньска. Друга книжочка для м. дївчат 20 с., разом оправлені 54 с. — 92. Малий сьпіваник 20 с. — 93. Клавдия Лукашевич. Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 с. — 103. Анґлїйскі казки 24 с., опр. 38 с. — 104. Е. Ярошиньска. Повістки 24 с., опр. 90 с. — 106. Др. І. Франко. Абу Казимові капцї 60 с., опр. 90 с. — 108. Збиточник Ґумфрі, з анґлїйск. 70 с, опр. 1 К. — 111. Л. Ґлїбів. Байки 10 с. — Ч. III., IV., VI. В. Чайченко Комар, Грицько, Дума про княгиню Кобзаря по 10 с. — Ч. V., VII. Днїпрової Чайки: Казка про сонце та єго сина, Писанка по 10 с. — 112. Істория куска хлїба бр. 50 с, опр. 64 с.

Курс львівский.

Дня 31-го мая 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	547·—	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	584·—	594·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот 4½%	101·50	102·20
4½% листи застав. Банку краєв.	101·70	102·40
4% листи застав. Банку краєв. .	99·80	100·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·80	100·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·70	100·40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	98·10	98·80
IV. Льоси.		
Міста Кракова	88·—	96·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	57·60	59·60
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	37·35	39·35
Італїяпь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	64·—	68·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	26·—	28·—
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·—	111.50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

руки о щітку і обертаючи до неї своє пузате лице, сказав він:

— Я не так задля служби хотів позбавити ся житя, як....

— Ну, а длячогож? — спитала пані Марен насторожуючи уши.

— Головно задля одної моєї землячки, що жиє в Парижи; хороша дівчина, але така неприступна! Она все мене відганяла від себе. Правдива дика кітка — я певне пійду задля того зі сьвіта, певне....

— А чим же она є?

— Мамкою.

Від того дня, коли в той спосіб на певно стверджено, що Лякурж терпить на невилїчиму самоубийчу манїю, утік раз на все домашний спокій капітана. Треба було відобрати від Лякуржа всяку роботу, не позволено єму отвирати вікон і чистити оружия. Також заборонено єму показувати ся в кухни задля великих ножів кухонних.

Ніколи ще роботодавцї не були більшими невільниками свого слуги.

Коли дано Лякуржеви що робити, то він стогнав, а єго вічне нарікане: „Я позбавлю ся житя!“ доводило добросердну паню Марен просто до розпуки, так, що она брала ся тодї сама до роботи.

Ах, як часто капітан о мало що не відіслав єго назад до компанії, але той плян з огляду на можливість самоубийства в рядах нїколи не здійстнив ся.

Капітан ісхох з журби, а єго жінка з надміру працї.

За те здавало ся, що той товщ, який обоє тратили, переходив на Лякуржа. Єго лице стало таке грубе, що трохи нї трісло, очи зменшили ся, що ледве їх було видко і він виглядав як мала дитина з порцеляни.

Але хто не потішає себе надією, хто не утїкає на єї крилах з теперішности в будучність? З твердої дїйстности обоє Марени обертали свої думки на дату, котра мала зробити конець їх мукам, на увільнене зненавидженого Лякуржа з войскової служби.

Коли були змушені піддати ся якій примсї свого слуначого, то потїшали ся спільною думкою: „Ще лиш три місяцї!“

Числили тиждні, відтак дни, навіть годину до єго увільненя, так само як то роблять вояки.

Вкінци надійшов час, коли мала їх мука уступити ся і Лякурж мав свою охоту до самоубийства понести в инші сторони.

Лагідно, примилюючись, аби не обидити хлопчиска і не зрадити нї слова радости, яку викликувало у неї єго увільнене від войска, сказала до него пані Марен з засумованим лицем:

— Ну, мій любий Лякурж, тепер будемо мусїли розстати ся!

Але він поважно заперечив головою і сказав просто:

— О нї, прошу пані, я лишаю ся, служу дальше!

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).